

každá nemovitost má býti odvodněna úplně samostatně až k zaústění do stoky uliční, že veškerá společenství, služebnosti atd. jsou při zařízeních odvodňovacích vyloučena, a že tedy vody odpadní, ať vody dešťové nebo splašky, nesmějí se sváděti do odvodňovacích vedení nemovitosti jiné. Že by toto ustanovení vybočovalo z mezí delegace vyslovené v § 80/1 stav. ř., stížnost nenamítá. Nezbyvá tedy nežli námitka, že nelze předpisu toho v konkrétním případě aplikovati, poněvadž je tím dotčeno právo služebnosti, které již před vydáním stavebního řádu existovalo.

Než ani tato námitka není důvodnou. Naříkané rozhodnutí ukládá stěžovatelům, aby dosavadní způsob odvodnění svého domu změnili a upravili je tak, jak to vyhovuje předpisům stavebního řádu. Pouhým nepřímým důsledkem toho jest, že novou úpravou služebnost, která stěžovatelům v té příčině přísluší k domu sousednímu, stává se bezpředmětnou. Tento důsledek nemůže však vaditi, aby nebyl zjednáán stav odpovídající stavebnímu řádu, neboť okolnost, že aplikace některého předpisu veřejnoprávního má reflexivní účinek na soukromá práva osoby aplikací tou dotčené, nemůže dojista býti na překážku tomu, aby nebylo použito onoho předpisu, daného v prevažujícím zájmu veřejném. Musí-li vlastník domu podrobiti se omezením svého vlastnického práva, která jsou diktována předpisy řádu stavebního, musí jim stejně ustoupiti i ten, komu přísluší nějaká služebnost stavebnímu řádu odporující.

Není tudíž ani s tohoto hlediska odůvodněných výtek proti rozhodnutí, i bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 204.

Z a b í r á n í b y t ů: Skutečnost, že majitel pražského bytu v létě déle 4 neděl byt ten neobýval, prodlévaje ve své venkovské vile, neodůvodňuje sama o sobě zabrání bytu pražského, když není zjištěno, zda byt ve vile je způsobilý k celoročnímu obývání a zda vyhovuje individuálním potřebám majitele bytu.

(Nález ze dne 15. října 1919 č. 5026.)

Prejudikatura: nález č. 201 této Sbírky a prejudikatura tam uvedená.

V ě c: Marie Stiebrová v Hukvaldech (adv. Dr. Otakar Guth z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabrání bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Společný bytový úřad v Praze rozhodl usnesením ze dne 15. července t. r., že na základě § 6, č. 2 nařízení ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. zák. a nař. zabírá byt stěžovatelčin o 5 pokojích s příslušenstvím v domě č. pop. 154 v Bubenči z důvodů, že byt ten jest déle 4 neděl neobýván.

Po podaném rozkladu změnil bytový úřad své rozhodnutí usnesením ze dne 18. srpna t. r. tak, že zabral z bytu stěžovatelčina 3 pokoje a kuchyni s přísl. a ponechal stěžovatelce 2 pokoje pro eventuelní složení nábytku.

O stížnosti vytýkající vadnost řízení uvážil nejvyšší správní soud toto: Ustanovení § 6, čís. 2 nařízení vlády o zabírání bytů zřejmě předpokládá, že ten, kdo bytu svého aspoň po 4 neděle neobývá, má ještě jiný byt, jehož trvale používati může a který jeho individuálním potřebám dostačuje. Že tomu tak jest, lze ovšem usuzovati i z okolnosti, že majitel bytu vzdal se dalšího užívání onoho bytu, jež déle 4 neděl neobýval, pro účely svého vlastního bydlení. Nepoužívá-li však někdo svého bytu jen z důležité a přechodné příčiny, která mu brání v nepřetržitém obývání bytu, není, pokud příčina tato trvá, zabrání bytu podle § 6, č. 2 cit. nař. přípustno a počíná 4nedělní lhůta v předpisu tom stanovená teprve od doby, kdy takováto příčina nepoužívání bytu pominula.

V projednávaném případě jest nesporno, že stěžovatelka bytu svého před zabráním části téhož déle 4 neděl neobývala, poněvadž dlela na letním pobytu ve své vile v Hukvaldech. Okolnost ta však sama o sobě neodůvodňuje dle toho, co svrchu řečeno, zabrání bytu stěžovatelčina v Praze. Zdali byt ve vile v Hukvaldech je způsobilý k obývání po celý rok, zejména v době zimní a zdali vyhovuje individuálním potřebám stěžovatelčiným, nebylo v řízení správním zjištěno.

Stěžovatelka, která nebyla v tom směru slyšena, tvrdí ve stížnosti, že jest 70 roků stará, těžce nemocná a že byt její v Hukvaldech se nehodí pro zimní obývání, poněvadž je vlhký, má chamotové podlahy a není dostatečně vytopitelný.

Skutková podstata vyžaduje v té příčině doplnění za účasti strany, a bylo proto naříkané rozhodnutí dle § 6 zák. o spr. soudu zrušiti.

Č. 205.

Vyživovací příspěvek: Zákon ze dne 28. března 1918 č. 119 ř. z. nedává každému invalidovi, který ztratil nejméně 20 proc. způsobilosti k výkonu svého povolání, bezvýmínečně nárok na příspěvek.

(Nález ze dne 16. října 1919 č. 5067.)

V ě c: Alois Šindler v Olšovci proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Stěžovatelův nárok na příspěvek dle zák. ze dne 28. března 1918 čís. 119 ř. z. zamítla okresní vyživovací komise s odůvodněním, že podle majetkových, rodinných a výdělkových poměrů není jeho výživa ohrožena.

Základem tohoto zamítavého rozhodnutí bylo, že stěžovatel, povoláním dělník, dne 4. října 1918 po superarbitraci propuštěn byl z činné služby vojenské a jeho způsobilost k vykonávání povolání uznána byla zmenšenou o 40 proc. Invalidní pense vyměřeno 16 K měsíčně. Jako dělník vydělává denně 10 K.

Zemská vyživovací komise nevyhověla odvolání k ní vznesenému z důvodů, že stěžovatel vydělává denně 10 K, z kteréhož výdělku se jedna osoba uživiti může. Toto rozhodnutí nařiká stížnost k nejvyššímu správnímu soudu jako nezákonné.